

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 32 / II Legislatura / Tercer període

Dimarts, 25 de juny de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 30

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i nou minuts.

Proposta de Resolució d'Interposició de Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Llei 7/1985, Reguladora de les Bases de Règim Local (Punt únic de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER) (p. 1504).

Posició dels Grups : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1506), I. Sr. Fernández (P) (p. 1508), I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1510), I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 1511).

Se suspèn la sessió a dos quarts de set de la tarda i dos minuts.

Votació de la proposta del G. p. Popular (contra els articles 2, 5 a) amb referència als articles 20.2 i 32.2, 5d) i 27.3)) : *aprova-
da per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1513).

Votació de la proposta del G. p. de Convergència i Unió (contra els articles 58, 65, 66, 98.1 apartat tercer, 99.1, 99.2 apartat primer, 99.3 apartat segon, i 117) : *aprova-
da per 78 vots a favor, 30 en contra i 11 abstencions* (p. 1513).

Votació de la proposta dels G. p. del PSUC i Esquerra Republicana (contra els articles 9, 27, 36.2.a, 37, 38, 42, 60, 67, 70.2, 112.2, 115 i 116, Disposició addicional quarta, Títol VII, Disposicions transitòries primera, setena i vuitena, i Disposició final primera) : *rebutjada per 11 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció* (p. 1513).

L'I. Sr. Ribó intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1513).

S'aixeca la sessió a tres quarts de set de la tarda i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 30

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-President Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

Punt únic : Proposta de Resolució d'Interposició de Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Llei 7/1985, Reguladora de les Bases de Règim Local.

**Proposta de Resolució
d'Interposició de Recurs d'Inconstitucionalitat contra la
Llei 7/1985,
Reguladora de les Bases de Règim Local**

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió. Com saben els Il·lustres membres de la Cambra, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7/1985, Reguladora de les Bases de Règim Local. Aquesta Presidència informa que, d'acord amb l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia, és un requisit previ per a interposar aquest recurs un dictamen del Consell Consultiu, i aquesta sessió ha estat demanada d'acord amb l'article 10 de la Llei del Consell Consultiu per dos Grups parlamentaris, conegut ja prèviament el dictamen d'aquest Consell. Per al debat, d'acord amb els precedents, se seguirà el que determina el Reglament per als debats de totalitat; hi haurà una intervenció a favor d'un dels Grups proposants, de quinze minuts. Si algun Grup desitja exercir el torn en contra, disposarà d'altres quinze minuts. Si no és així, els Grups que no hauran intervingut anteriorment podran intervenir a base de deu minuts cadascun. Si hi ha torn en contra, podrà sol·licitar-se un torn de rèplica, per un representant dels Grups proposants i pel qui exerceixi el torn en contra, després es procedirà a la votació i, perquè l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta. En funció d'això, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula per al torn a favor a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, a qui, doncs, dono la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, de conformitat amb l'article 162 de la Constitució, 34 de l'Estatut i 134 del Reglament d'aquesta Cambra, el Partit Socialista Unificat de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya compareixen avui, després d'haver acomplert els tràmits parlamentaris de reglament, per obtenir l'acord del Parlament per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7/1985, publicada en el butlletí oficial de l'Estat el dia 3 d'abril d'aquest any.

Des del moment en què vàrem tenir coneixement dels primers esborranys d'aquest Projecte de Llei estatal vàrem comprendre de seguida que es tractava de posar en peu una nova ordenació del règim local, de la qual el mínim que es pot dir és que era poc respectuosa de la garantia constitucional d'autonomia municipal, poc respectuosa del Títol VIII de la Constitució i, evidentment, poc respectuosa d'una colla d'Estatuts d'algunes Comunitats Autònomes, entre les quals, la nostra.

Malgrat que en els diversos tràmits a les Corts espanyoles hagin pogut esmenar-se algunes de les nombroses imperfeccions d'aquest Projecte, d'aquesta Llei, nosaltres considerem que l'esperit de la Llei, en general, tendeix a reduir al mínim les competències de la Generalitat en matèria de Règim Local, que, com tothom sap, és competència exclusiva de la Generalitat, segons diu l'article 9.8 del nostre Estatut d'Autonomia.

Aquesta Llei, pràcticament, fa desaparèixer les nostres possibilitats de legislar substantivament sobre l'organització i el funcionament dels ens locals, car aquesta possibilitat queda minimitzada i, en algun cas, totalment eliminada.

Es tracta, en definitiva, en aquesta Llei, d'establir una dependència directa entre la legislació estatal i la reglamentació municipal, amb escasses possibilitats per a la Generalitat, repeteixo, que les nostres institucions puguin exercir la seva competència exclusiva. En lloc de fer una veritable Llei de Bases, sense text articulat, es procedeix a fer una reglamentació capriciosa i detallista del funcionament dels ens locals i s'incrementen, en proporcions molt considerables les ocasions d'intervenció directa de l'Administració central.

I si volen tenir, senyores i senyors Diputats, una prova concreta que els nostres temors són fonamentats, jo els invito a rellegir la Llei municipal catalana del 1934, els seus 240 articles, si no recordo malament, i els invito a fer-se la següent reflexió : ¿És que si la Llei de Bases de Règim Local, tal com està avui dia vigent, no es retoca, podrem nosaltres tenir la possibilitat —en aquest Parlament— d'establir una llei municipal ni tan sols comparable a la del 1934? Jo crec sincerament que no, perquè la nostra legislació, que haurem de fer d'una manera o d'una altra en aquest Parlament quedarà desproveïda de contingut, perquè aquest contingut haurà d'autolimitar-se al marc que ens traça aquesta Llei de Bases de Règim Local.

La iniciativa d'Esquerra Republicana, conjunta amb el Partit Socialista Unificat, és totalment coherent amb la nostra actitud a les Corts espanyoles. Esquerra Republicana va presentar i defensar a les Corts més de quaranta esmenes, i, d'aquestes esmenes, unes quantes tenien el propòsit, la intenció, de salvar el principi de respecte de l'autonomia municipal, principi, per altra part, reconegut per la Constitució espanyola. I, per altra part, naturalment, nosaltres també en les nostres esmenes defensàvem, d'una manera aferrissada, podríem dir-ne, les competències de la Generalitat, que reconeix, com deia ara fa un moment, el nostre Estatut de Catalunya, i fins i tot la Constitució.

Aleshores, actitud coherent, anàlisi, primer, d'una filosofia de conjunt de la Llei estatal, al nostre judici agressora de les nostres competències, i això ens portaria en aquest debat a fer una vertent de consideracions polítiques i una altra de consideracions estrictament jurídiques, però com sigui que el tràmit parlamentari que estem acomplint no es prestaria a aquest tipus de consideracions polítiques, sinó que ens hem de cenyir

al tema estrictament legalista, no abundarem en consideracions de caràcter general que podrien fer-se sobre l'article 149 de la Constitució, etcètera.

En el pla estrictament jurídic hem acomplert, com recordava l'Honorable President, tots els tràmits que preveu la reglamentació en vigor, i, en particular, la demanda de dictamen al Consell Consultiu. Aquest dictamen tots vostès el coneixen, perquè està publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. I les conclusions d'aquest dictamen, vostès ho han vist, són totalment clares i contundents: es reconeix que hi ha una dotzena d'articles, o disposicions addicionals, indiscutiblement inconstitucionals. I, a més a més, es fan reserves en uns altres sis o set articles, que poden ser perfectament considerats com a inconstitucionals, si el seguiment que se'n faci des de l'Estat espanyol agafen una orientació que es contradigui amb el que nosaltres estàvem dient.

No podem comentar, evidentment, tots aquests articles del dictamen del Consell Consultiu, això ens portaria a una intervenció que no podríem acabar per manca de temps reglamentari, però sí que voldríem posar l'accent sobre quatre grans temes, contemplats en el conjunt d'aquest dictamen, que, al nostre judici, són els més significatius, i que poden motivar una oposició més clara i més contundent al conjunt d'aquesta Llei.

Em refereixo, primer, al tema de la jerarquia entre les diferents normatives. Em referiré també al tema de la territorialització del país, al tema de les finances i al tema del personal. Jo crec que aquests són els quatre eixos que justifiquen la nostra demanda d'inconstitucionalitat.

Mirant de més a prop ja el tema que ens ocupa remarcuem que l'article 2 de la Llei, en el seu apartat segon, atribueix a les Leyes Básicas del Estado la determinació de les competències municipals. Aquesta determinació, al nostre judici, és doblement injustificable. Primer, perquè no correspon a les lleis bàsiques ni atribuir directament competències específiques, ni assignar concretament quines els han de correspondre. Els articles 5 a) i, accessòriament, el 20 de la Llei, en el seu apartat 2, constitueixen un altre greu atemptat a les competències autonòmiques. En efecte, s'hi estableix el següent ordre jeràrquic de les diverses normatives en el terreny del règim organitzatiu i de funcionament dels òrgans dels municipis. Primer, les lleis de bases; segon, les lleis de les Comunitats Autònomes i els reglaments interiors de cada entitat local. Això, en principi, podria semblar correcte, però si es llegeixen detingudament els articles 20 i 32, ens adonem que les lleis autonòmiques no són prevalents sobre el reglament de les entitats locals, sinó únicament supletòries. I això és gravíssim perquè supedita l'aplicabilitat de la llei autonòmica al que disposin uns reglaments de rang notòriament inferior. És aquest un exemple clar i significatiu de l'excessiu abast que es dona a la normativa bàsica en matèria d'organització i funcionament, abast que va més enllà de la mateixa doctrina del Tribunal Constitucional.

En el tema de la territorialitat, les agressions de la Llei estatal a l'àmbit competencial català són encara més greus. Les previsions de l'article 42 de la Llei, delimitar les autoritzacions dels articles 141 i 152 de la Constitució, de constituir circumscripcions territorials diferents de la província, van directament en contra de l'article cinquè de l'Estatut, que preveu l'existència general i necessària de les comarques.

L'aparició de la Llei de Bases de Règim Local, en aquesta Llei, d'una possible oposició municipal, manifestada a través de les dues cinquenes parts dels municipis de la comarca afectada, o que representin, si no ho recordo malament, la meitat dels habitants d'aquesta circumscripció, és una descarada intromissió en les facultats autonòmiques. Per altra part, la Disposició addicional quarta és inadmissible i contradictòria. Per una part, reconeix, encertadament, l'existència necessària de les comarques, però per altra part imposa, en cas que es manifesti l'oposició municipal de què acabem de parlar, un quòrum de majoria absoluta aquí al Parlament. I això és un desconeixement total de la facultat exclusiva de Catalunya de regular el funcionament de les nostres institucions.

Creiem que serà bo, serà bo, quan abordem aquest problema aquí al Parlament, que tant els municipis com les diputacions puguin dir-hi la seva i que s'hagin d'escoltar, quin dubte hi ha! Ara, si hem de tenir en compte l'opinió dels municipis i les diputacions, i l'exteriorització d'aquesta voluntat dels municipis i les diputacions, ho hem de fer aquí, aquí al Parlament de Catalunya, però en cap cas ens ho han de dir des de Madrid.

En el tema de les finances locals, una vegada més, l'Estat negligència deliberadament l'article 48.1 del nostre Estatut. I recordem que aquest mateix Parlament ja s'ha hagut de pronunciar diverses vegades en el sentit de presentar un recurs d'inconstitucionalitat a les lleis pressupostàries, que oblidaven, negligien, o menystenien aquest precepte de l'article 48 del nostre Estatut.

L'article 58 de la Llei estatal preveu la creació d'òrgans de col·laboració entre les entitats locals, l'Estat i les Comunitats Autònomes. Nosaltres creiem que aquests òrgans són completament superflus i que ens els podríem estalviar ben bé. Però el que és realment greu és el que diu el segon paràgraf del primer punt d'aquest article 58, quan afirma: «en matèria d'inversions i de prestació de serveis, el Govern espanyol es reserva la creació en cada Comunitat Autònoma d'una comissió territorial d'administració local, establerta reglamentàriament». Una altra intromissió de la Llei en el terreny de les finances, es fa a través de l'article 112.2, quan atribueix a l'Administració central la facultat de determinar amb caràcter general l'estructura dels pressupostos de les entitats locals.

I quart tema, dels eixos fonamentals que a nosaltres ens sembla veure en aquesta Llei, és el tema del personal, tema de personal que està tractat sobretot a l'article 99 de la Llei de Bases, i aquest article, al nostre judici —i el Consell Consultiu comparteix completament la nostra opinió—, aquest article és totalment inconstitucional, per dues raons fonamentals. La primera és que no preveu la intervenció de la Generalitat, ni tan sols en part, en la fixació dels mèrits dels concursos per a la provisió dels llocs de treball reservats a funcionaris amb acreditació nacional. Els bascos han tingut més sort que nosaltres i ells poden beneficiar-se d'una Disposició addicional que els permet no solament definir un percentatge important —el 10%— en la selecció i fixació de mèrits, sinó que, a més a més, els correspon la facultat de nomenar directament secretaris, depositaris i interventors, cosa que ens és negada a Catalunya, i, per via de conseqüència, a les altres Comunitats Autònomes.

Aquesta discriminació, pel que fa a nosaltres, catalans, no té ni la més mínima justificació. La cita de la Disposició addicional primera de la Constitució, per justificar l'atribució al País

Base, basant-se en els drets històrics d'aquesta Comunitat, això, com va recordar no fa gaire des d'aquesta tribuna el president del nostre Grup parlamentari, aquesta és una concessió absolutament inadmissible, perquè nosaltres pensem que no hi ha cap Comunitat a l'Estat espanyol que tingui drets històrics superiors als de Catalunya. Per tant, és una discriminació que nosaltres no acceptem, i també el Consell Consultiu, en aquest tema, creu que hi ha motius suficients per presentar recurs d'inconstitucionalitat.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. TORRES : Sí, sí. Però és que, a més d'aquesta irregularitat de tipus, diguem-ne, jurídic, hi ha arguments polítics que no podem negligir. La intervenció estatal en matèria de provisió de llocs de treball per a habilitats nacionals és un fet sense precedents en la legislació anterior. Des de l'inici del sistema constitucional espanyol l'any 1912 fins a la Segona República, passant per la dictadura del Primo de Rivera, no trobem antecedents que privin els ajuntaments de nomenar els seus propis secretaris. Sí, hi ha precedents; el precedent és la legislació posterior al règim franquista, és a dir, posterior a la Guerra Civil, com a mínim instaurada sota el règim franquista, i que, en definitiva, és un trencament amb tots els precedents anteriors sobre aquest tema. Trist precedent i trista referència!

En fi, aquest dispositiu de la Llei de Règim Local, del tema de personal, és un capgirament total respecte al sistema anterior, de respecte absolut del poder municipal i de les seves competències. I aquest és el gran tema en el qual nosaltres veiem... N'hi ha d'altres, però l'Honorable senyor President m'ha cridat a l'ordre i haig de concloure.

I la nostra conclusió serà la següent : perquè la Llei de Bases de Règim Local constitueix una amenaça de desaparició de les nostres possibilitats de legislar útilment en matèria de règim local, perquè la filosofia que la inspira no respecta, tal com hauria de respectar, ni l'autonomia municipal ni les competències de les Comunitats Autònomes, i, en particular, la nostra, perquè estableix privilegis a favor de determinades Comunitats Autònomes i en detriment de les altres, perquè un nombre important dels seus preceptes són inadequats en l'ordenament constitucional i estatutari vigents, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya tenen l'honor de sol·licitar a la Cambra el seu acord per presentar un recurs d'inconstitucionalitat a la la Llei de Bases de Règim Local en el seu conjunt perquè hi ha infracció, per una part, a punts concrets de legislació autonòmica i municipal, i, per altra part, hi ha una filosofia de conjunt que inspira aquesta Llei, que, al nostre judici, és estrictament antiautonòmica i, per tant, nosaltres no podem estar-hi d'acord.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun Grup vol exercir el dret del torn en contra? (*Pausa.*) No essent així, aleshores comencem les intervencions de deu minuts a càrrec de cada un dels Grups, per l'ordre habitual. Per començar, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre representant del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, gràcies. Senyores Diputades, senyors Diputats, hauran vist que la moció que proposem Esquerra Republicana i el PSUC a votar avui té un abast més gran del que el Dictamen del Consell Consultiu qualifica taxa-

tivament, en la seva segona conclusió, com a articles que afecten i vulneren l'àmbit d'autonomia de Catalunya. Nosaltres els demanem un vot per fer recurs d'inconstitucionalitat contra tots els articles que hi ha en la moció que nosaltres hem presentat, i que la major part dels quals han estat sintetitzats pel senyor Torres, i que jo intentaré afegir-me als seus arguments.

És bastant possible que no tots surtin votats avui en aquest hemicle. I ho és perquè, desenganyem-nos, com s'ha dit moltes vegades aquí, no hi ha una traducció literal —perquè no hi ha de ser— entre el que diu el Consell Consultiu i el que aprova el Parlament perquè, per entremig, hi ha els legítims jocs polítics de cada Grup parlamentari. I nosaltres sabem que en aquest Parlament, en què hi ha una majoria absoluta —i cal majoria absoluta per fer recurs—, sabem que aquesta majoria absoluta té una implicació bàsica amb la Llei que pretenem recórrer. Una implicació que arrenca des del moment que el seu Portaveu en el Congrés dels Diputats diu, textualment, que ells estan bàsicament d'acord —i perdó per la redundància— amb la Llei de Bases del Règim Local.

Fa molt poques setmanes vàrem votar aquí una Proposició de Llei per al Congrés dels Diputats que intentava arreglar en part allò que conté com a antiautonòmic la Llei de Bases de Règim Local. Nosaltres creiem que hi ha moltes més coses que no pas els secretaris municipals, i diem, amb tot el respecte per al Consell Consultiu, i agafant els mateixos arguments del Consell Consultiu, que hi ha més coses que no pas les de la conclusió segona del Consell Consultiu.

Tenim un dictamen extens, prudent, i que ens posa a disposició de nosaltres —perquè en això el Consell Consultiu és ben curós en el seu paper—, no ens substitueix, a nosaltres, quan hem de decidir quines coses, quins articles poden ser inconstitucionals i, més important encara per a la nostra tasca, antiautonòmics. És una acció política, que és el que portem al Tribunal Constitucional, òrgan intèrpret suprem de la Constitució. No perquè tinguem la certesa cent per cent que allò és inconstitucional, sinó perquè anem a demanar la interpretació a l'únic òrgan que la pot interpretar, i que no és cap derrota política que el Tribunal Constitucional una part ho interpretés inconstitucional i una altra no, i que seria una greu mancança, en canvi, deixar en el cistell aspectes que poden ser inconstitucionals, i que mai sabrem si ho són o no ho són si no els portem a consideració del Tribunal Constitucional.

Hi ha el tema de les bases, com ha recordat el senyor Víctor Torres, i que jo els recordaré de la mateixa lletra del Consell Consultiu, quan diu, textualment : «En conseqüència, entenem que no correspon a les lleis bàsiques de l'Estat ni atribuir directament competències, que seran òbviament sempre d'execució de les entitats locals, ni assenyalar exactament quines els han de correspondre. Per aquestes raons, a més d'allò que es dirà tot seguit, l'article 2.2 s'aparta de l'ordenament constitucional.»

Hi ha el tema de la limitació de la legislació autonòmica, també recordat pel senyor Torres, quan diu textualment el Consell Consultiu : «En els aspectes organitzatius i de funcionament, la competència exclusiva de la Generalitat en règim local s'evapora, s'evapora. Tot és bàsic o bé de règim intern.»

Hi ha el tema del control de la legalitat, articles 65 i 66. Hi ha el tema dels plans d'urbanisme, de la hisenda. Nosaltres sabem que tots vostès han llegit el dictamen, i no anem a entrar en un

debat jurídic, exclusivament. Farem, també a bastament, alguns arguments al debat jurídic, però anem directament al debat polític. Preguntem-nos qui utilitza els recursos d'inconstitucionalitat com una arma política —absolutament legítim— i qui els utilitza com una arma partidista —absolutament, al meu entendre, il·legítim.

Fer ús del recurs d'inconstitucionalitat com una arma política en defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya és, no només legítim, sinó que és obligatori —a l'entendre del nostre Grup. Fer-ho amb voluntat partidista és manipular la Constitució i l'Estatut.

Al nostre entendre, es tracta de votar si més no la conclusió segona i la conclusió quarta del Dictamen del Consell Consultiu, perquè en la segona hi ha una definició taxativa d'inconstitucionalitat, i en la quarta hi ha una definició possible d'inconstitucionalitat i antiautonomisme, si no és que s'agafen les interpretacions que dóna el Consell Consultiu.

I diverses vegades, i permeti'm que no citi quan, per no menjar-me el meu temps, aquest Parlament ha votat a favor d'un recurs d'inconstitucionalitat, basant-se en una interpretació possible del Consell Consultiu, per sortir de dubtes, pel que dèiem abans, per no deixar al cistell la defensa de l'autonomia.

Un exemple és el de l'article 9. De l'article 9, diu textualment el Dictamen: «Si s'entén que l'article 9 impedeix una regulació diversificada també singularment de les bases de règim local, aniria més enllà de la naturalesa i de la mateixa funció de les bases.» I aquesta ha estat la conclusió tercera. I podria citar-los tota la conclusió quarta, que va farcida de dubtes del Consell Consultiu sobre la constitucionalitat d'aquesta Llei.

Podríem citar la funció pública, sobre la qual el Consell Consultiu no s'ha volgut pronunciar, perquè no li ho podíem demanar directament, perquè ja venia marcada per la Llei 30, acceptada pel Grup majoritari d'aquesta Cambra —la Llei de la Funció Pública— i que condiona, com no ens hem cansat de repetir nosaltres, una funció pública autonòmica i local, com veurem en futurs debats.

Podríem citar altres temes de dubtes sobre la interpretació, i vaig a fer-ho de la mà d'un dels organismes autonòmics importants i solemnes que hem creat des d'aquest Parlament. La Sindicatura de Comptes de Catalunya ens adreça una carta, a través del President del Parlament, a tots els Grups parlamentaris, on ens demana —i diu textualment: «És l'incompliment de l'article 48 de l'Estatut el que indueix a la Sindicatura a formular aquesta nota sobre la conveniència que no quedi sense recórrer l'article 115 de la Llei de Bases de Règim Local, per repercussions que se'n puguin derivar.» El 115 no hi és, en la conclusió segona del Consell Consultiu, està en la quarta, està en aquells dubtosos.

Senyores i senyors Diputats, votem-ho, si us plau, també perquè ens ho demana la Sindicatura de Comptes, perquè ens demana que no deixem sense recórrer allò que atempta contra una disposició autonòmica.

Podríem citar l'organització territorial, senyors de Convergència i Unió, i allà —amb perdó de l'expressió— és «donde les duele».

Podríem parlar dels dos grans avantatges que vostès han pactat a Madrid per a la Llei de Bases: diputacions i el règim

territorial, i resulta que, quant a diputacions, no han avançat ni una coma respecte al que diu la Constitució, al contrari, han tancat una porta del que diu la Constitució, quan preveu altres organismes de caràcter representatiu. I sobre l'organització territorial —i permetin-me que els citi de nou el Consell Consultiu en el seu dictamen—, no solament no han avançat, sinó que han pactat quelcom que és inconstitucional i antiautonòmic.

Sobre les comarques que citava el senyor Torres, i s'ho ha oblidat de dir pudorosament el senyor Torres, text pactat per representats destacadíssims del Grup que dóna suport al Govern central i per representats destacadíssims del Grup que dóna suport al Govern de Catalunya, i m'estalvio de dir els seus noms, perquè tots vostès els saben, i que va sortir a la premsa, amb el gran acord entre aquests personatges, en aquest tema en concret vostès han pactat la vulneració a l'Estatut pel que fa a l'organització comarcal, i, a més, una regulació pel Parlament de Catalunya quan es tracti de legislar sobre les comarques. O sigui, al damunt, ens han fet un tros del reglament, que, com saben, ningú, fora d'aquesta Cambra, pot entrar a regular.

Nosaltres creiem, en aquest sentit, que és necessari que el Parlament tingui prou valentia per plantejar al Tribunal Constitucional tots aquells temes que són, a parer del Consell Consultiu, o inequívocament inconstitucionals o antiautonòmics, o que poden ser susceptibles d'inconstitucionalitat o d'antiautonomisme, com hem fet altres vegades. Sense por a esmenar la plana del que potser altres Cambres i altres Grups connectats amb els Grups d'aquesta Cambra han fet, perquè, en definitiva, senyores Diputades, senyors Diputats, aquí es tracta avui de defensar l'Estatut.

Nosaltres, els demanem el vot a la totalitat de la demanda a la moció que presentem, que està tota ella implicada de manera que a mi se'm fa difícil separar un article d'un altre. Que es podran fer grans filigranes jurídiques per veure que allò és menys o més inconstitucional. Si és de debò que planeja aquesta amenaça a l'autonomia, com no es cansa de repetir el senyor President de la Generalitat, si és de debò que hi ha un esperit tan gasiu de l'autonomia per part del Govern actual, si és de debò que sota de cada pedra pot sortir una qüestió d'aquestes, agafin el Consell Consultiu, que no és sospitos de cap maximalisme en aquest sentit, al contrari, d'una gran prudència, i trobaran pàgines i pàgines que justificarien, com hem fet altres vegades, ho repeteixo, anar a recórrer també els articles continguts, si més no, en la conclusió quarta. I algú dirà: «Per què insisteix tant en el tema?» Perquè em temo que, així i tot, amb diàleg de sords, no anirem a recórrer aquests articles.

Nosaltres, en conseqüència, creiem que hi ha molts temes susceptibles de recurs, molts més que els secretaris municipals, i també, senyor Torres, permeti'm que afegixi al seu argument que en la famosa disposició basca, no hi ha només el tema dels secretaris municipals, hi ha molts altres temes que afavoreixen, i quan van dir un dia des d'aquesta tribuna: «chapeau per al Govern basc», que afavoreixen una sèrie de qüestions regulades des del punt de vista autonòmic basc a l'Administració local i l'organització territorial, hi ha molts temes...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. RIBÓ : Ara mateix acabo, senyor President. Hi ha molts temes de gran entitat abans que aquesta qüestió, que fan minvar seriosament les competències autonòmiques sobre règim local, i que fan minvar la futura organització territorial de Catalunya, i que demostren —i perdonin que ho digui per darrera vegada— la ignorància supina del legislador, compartit en aquest cas pels dos costats d'aquesta Cambra, que va arribar a redactar uns articles que semblava que no coneguessin l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Per això els demanem el vot favorable a la moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, altre cop ens reunim en sessió plenària per debatre i votar la possible interposició per part d'aquest Parlament d'un recurs d'inconstitucionalitat, en aquest cas referit, sens dubte, a una de les lleis de més transcendència política, donat l'àmbit que regula. Això és així perquè la vida local, com ja s'ha dit en nombroses ocasions, és l'esfera en què d'una manera més immediata es produeix la intervenció, la participació ciutadana en els afers públics, i en la qual els ciutadans també veuen satisfetes les seves necessitats més properes. No és, doncs, estrany el fet que l'entrada en vigor d'aquesta Llei hagi produït tant d'interès i hagi generat tanta polèmica. I tampoc ens ha de sorprendre fins i tot el fet que en una llei tan complexa i extensa puguin aparèixer elements de possible inconstitucionalitat.

Com ja hem dit nosaltres en ocasions similars al debat d'avui, ens aproximem, tot fent una vegada més expressa constància que en aquesta Cambra fonamentalment hem d'efectuar un debat polític, debat en el qual, sens dubte, haurà de ser un element substancial per defensar una o altra posició els arguments jurídics que recull el dictamen del Consell Consultiu i que, com tots sabem, no és vinculant per a nosaltres.

La posició del Grup Popular, al qual represento, és la de respectar al màxim els continguts jurídics del dictamen, llevat d'aquells aspectes en els que, sigui per raons tanmateix jurídiques, discrepem, o bé que no essent així, és a dir, que comparant bàsicament les raons jurídiques que es contenen en el Dictamen del Consell Consultiu, no ens sembli convenient, per raons d'oportunitat política, recolzar amb el nostre vot el dit recurs, conscients que el sol fet de presentar aquest recurs davant del Tribunal Constitucional implica, en si mateix, ja una decisió política de gran transcendència.

I cal també que quedi clar que, en oposar-nos a presentar el recurs d'inconstitucionalitat, alguns dels articles assenyalats com a clarament inconstitucionals per part del Consell Consultiu, no volem dir que estem d'acord amb el seu contingut, ans al contrari, és ben coneguda la posició del Grup Popular, que en el debat d'aquesta Llei a les Corts Generals es va oposar frontalment a aquesta.

Avui, però, el debat és d'una altra mena, no analitzem si estem o no d'acord amb el contingut concret d'uns determinats articles de la Llei, sinó si estem o no d'acord a presentar recurs d'inconstitucionalitat sobre aquests articles. Vull dir que nosaltres, políticament, podem estar en contra del contingut concret d'algun d'aquests articles, i discreparem —com hem dis-

crepat a Madrid— políticament, però no compartim el criteri que perquè hi hagi una discrepància política, s'hagi de portar això al Tribunal Constitucional.

Segons el Consell Consultiu, el Parlament de Catalunya està legitimat per recórrer la Llei 7/1985, de Bases de Règim Local, davant el Tribunal Constitucional, i concretament els articles 2, 5, apartat a), en relació amb els articles 20.2 i 32.2, i apartat d); els articles 27.3, 42 i Disposició addicional quarta, 58, 65, 66, diversos aspectes dels articles 91 i 99, així com el 117, són contraris a la Constitució, a l'Estatut d'Autonomia i vulneren les competències de la Generalitat de Catalunya, reconegudes a nivell de règim local en l'Estatut d'Autonomia.

Altres articles que citen en les seves conclusions s'estimen adequades a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, i, finalment, diversos articles i disposicions poden considerar-se adequats a l'ordre constitucional si es tenen en compte, quant a la seva aplicació, determinades observacions que es desenvolupen en el mateix dictamen, i que són les incloses en el punt quart de la conclusió a què s'ha referit abans el Diputat senyor Ribó.

La nostra posició, la posició del Grup Popular, se centra, a la vista d'allò anteriorment esmentat, en els articles que, a judici del Consell Consultiu, són clarament contraris al bloc constitucional, no considerant convenient, d'entrada, i com a plantejament bàsic, el fet de recórrer aquells continguts en què el recurs estaria basat en una presumpta incorrecta aplicació de la norma.

Fetes aquestes consideracions, passem a analitzar els articles i les disposicions en qüestió, manifestant ja, aquesta Presidència que, com es desprendre de la meua exposició, sollicitarem votació separada per als que, havent-se pronunciat el Consell Consultiu en el sentit de considerar que són inconstitucionals, i essent favorables al citat recurs altres Grups, nosaltres no ho considerem conforme.

Pel que fa a l'article segon, tant en el seu apartat primer com en el segon, estímem correctes les apreciacions recollides en el Dictamen del Consell Consultiu, ja que, efectivament, creiem que de la competència de la Generalitat en matèria de règim local i del recordat caràcter bifrontal d'aquesta, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, es deriva una necessària intervenció de la Generalitat, sens perjudici que, com ja assenyalo en aquesta intervenció, adopti formes diverses en la configuració de l'àmbit d'activitat pròpia de les entitats locals.

Nosaltres considerem, precisament, que aquesta pot ser una ocasió adequada perquè el Tribunal Constitucional estableixi indicacions sobre com pot portar-se a terme aquesta intervenció de les Comunitats Autònomes per assegurar l'ús efectiu de la seva esfera competencial, de manera anàloga, per exemple, com en el cas de la recent sentència sobre l'avortament, que el Tribunal Constitucional va establir una inconstitucionalitat de principi en el contingut concret de la Llei, i que aquesta inconstitucionalitat es podia superar o evitar-se amb garanties addicionals recollides en un nou text legal.

Estem, tanmateix, d'acord amb allò que fa referència a l'article 5, apartat a) de la Llei, en relació amb els articles 20.2 i 32.2 d'aquesta, respecte de la seva possible, també, inconstitucionalitat.

D'acord amb la regulació que s'efectua pel que fa al règim or-

ganitzatiu i de funcionament dels òrgans de les corporacions locals, no queda en la pràctica marge de competència per a la Generalitat, i, en concret, per legislar des d'aquest Parlament, ja que en allò que no resulta bàsic, resulta de règim intern de les corporacions, per la qual cosa, en felicit expressió del Dictamen, «la competència exclusiva de la Generalitat, reconeguda en l'Estatut d'Autonomia, en la pràctica s'evapora, en aquesta Llei.»

També resulta, creiem, vulnerat el principi constitucional de jerarquia normativa perquè no pot acceptar-se la teoria que la llei autonòmica hagi de quedar supeditada, quant a la seva aplicabilitat, a allò que disposin els reglaments orgànics de les entitats locals.

Compartim també el criteri del Dictamen respecte de l'apartat d) d'aquest mateix article cinquè, en el sentit que, efectivament, des del nostre punt de vista, és així mateix anticonstitucional.

Pel que fa referència a l'article 27.3, regula el supòsit de delegació de competències a favor del municipi; la marginació que es produeix, en aquest cas, de la institució autonòmica, sense ni tan solament, a nivell d'informe, de consulta prèvia, al nostre parer resulta clarament inconstitucional, amb fonaments jurídics similars als que comentàvem en referir-nos a l'article segon de la Llei.

Un altre cas ben diferent, al nostre judici, jurídicament i, sobretot, políticament, és el de l'article 42 i la Disposició addicional quarta de la Llei. Jurídicament, perquè no compartim gens ni mica el criteri del Dictamen del Consell Consultiu en el sentit que hi hagi una possible contradicció interna d'aquestes disposicions, i que el joc combinat d'ambdues, en la pràctica, vulneri l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, impeding la comarcalització; ans al contrari, considerem absolutament que aquesta Disposició, l'addicional quarta, el que assegura és la comarcalització de Catalunya, que sí que podria veure's obstaculitzada per l'aplicació del mecanisme de l'article 42 de la Llei, i no tenim el menor dubte que el Govern de la Generalitat així ho va entendre quan la Minoria Catalana va pactar aquesta Llei a Madrid amb el Grup parlamentari i el Govern socialistes.

Nosaltres creiem que, si el Consell Consultiu considera que aquestes disposicions —torno a repetir: article 42, Disposició addicional quarta— vulneren el bloc constitucional, és la seva obligació fer-ho constar així, ja que es tracta d'un òrgan consultiu de caire jurídic, però creiem que seria insostenible políticament, des d'aquest Parlament, presentar recurs contra una disposició que ha estat introduïda, precisament, per garantir que, des de Catalunya, des del Parlament de Catalunya, es pugui portar a terme la comarcalització, i, si parlem de privilegis, hem de reconèixer que l'única disposició específica que fa referència a la comarcalització és aquesta, reconeixent, precisament, drets històrics adquirits per Catalunya durant la vigència de l'Estatut del 32.

Per tant, que quedi clar que el mecanisme de l'article 42 sí que, a la pràctica, podria vulnerar l'Estatut d'Autonomia, impeding, pel joc combinat dels quòrums qualificats que es donen en els municipis i fins i tot en les Diputacions, podria, efectivament, vulnerar l'article corresponent de l'Estatut d'Autonomia, però, amb el mecanisme complementari de la Disposició addicional quarta, creiem que això se salva absolutament.

Compartim el criteri que, efectivament, quan en la regulació

de la Disposició addicional quarta es fa referència que aquesta Llei s'ha d'aprovar per majoria absoluta d'aquest Parlament, segurament s'estan violentant competències autonòmiques, però ja hem dit que nosaltres aquí hem de fer un debat polític, i jo crec que, hi insisteixo, tenint en compte que cap dels Grups parlamentaris representats en aquesta Cambra està en contra del procés de comarcalització de Catalunya; tenint en compte que el Govern de la Generalitat, en aquests moments, en aquesta legislatura, té majoria absoluta, i tenint en compte la història de com es va introduir en aquesta Llei aquesta Disposició addicional quarta, sens dubte, per a nosaltres —ho torno a repetir— seria insostenible, políticament, presentar un recurs contra aquesta Disposició específica i dirigida clarament per beneficiar Catalunya d'acord amb la història.

En allò que afecta els articles 58 i 117 de la Llei discrepem també del Dictamen del Consell Consultiu, ja que opinem que la tan repetida bifrontalitat de les entitats locals no s'ha d'entendre de la manera com dictamina el Dictamen en el cas que ens ocupa, de la mateixa manera que la Generalitat té una competència absoluta per organitzar-se internament de la manera que estimi més adequada, l'Estat també té l'autonomia que necessita per autoorganitzar-se com vulgui, i en aquest concepte, per crear les comissions de col·laboració, de consulta, d'informe o d'estudi que estimi oportunes, amb altres organitzacions i institucions; sobretot si, com indica l'article 58, aquests òrgans de col·laboració solament poden ser deliberants o consultius, és a dir, sense cap tipus de competència executiva, i quan s'estableix, a més, que l'Administració autonòmica podrà participar en aquestes comissions de la manera com reglamentàriament es determini.

La reacció concreta d'aquests dos articles, 58 i 117, creiem que com sols era habitual en les lleis aprovades sota el Govern socialista, hi ha una manca important de sensibilitat autonòmica. Una altra cosa ben diferent és que aquest error polític, des del nostre punt de vista, sigui considerat com un error que s'hagi de portar al Tribunal Constitucional; és a dir, discrepem en el contingut d'aquests articles. Creiem que no són sensibles autonòmicament, però no considerem, honestament, que siguin inconstitucionals.

Els articles 65 i 66 de la Llei han estat també considerats pel Consell Consultiu com a contraris a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, i nosaltres, el Grup Popular, també discrepem d'aquesta apreciació del Consell Consultiu...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat, eh?

El Sr. FERNÁNDEZ : Ja acabo, senyor President.

Com comentàvem en els casos anteriors, aquesta manca de sensibilitat davant el fet autonòmic, que és un fil conductor de tot el contingut de la Llei de Règim Local, es presenta també en aquests articles.

Nosaltres creiem que aquests articles, el 65 i el 66, no fan més que regular d'una manera més detallada el mecanisme interventor existent en l'article 8 de la Llei 40/81, de 28 d'octubre —per cert, que és una llei que no està esmentada en el Dictamen del Consell Consultiu. Com és sabut, la sentència del Tribunal Constitucional de 2 de febrer de 1981 va deixar perfectament assentada la doctrina que el principi d'autonomia que es predica en l'article 137 de la Constitució per als ajuntaments és compatible «con la existencia de un control de legali-

dad sobre el ejercicio de las competencias de éstos, es decir, de los ayuntamientos». Si l'article 110 de l'antiga Llei de Règim Local va ser declarat constitucional per aquesta sentència del Tribunal, amb molt més motiu l'article 8 de la Llei 40/81 és constitucional, i aquests articles 65 i 66, presumptament inconstitucionals segons el Consell Consultiu, l'única cosa que modifiquen és el mecanisme procedimental per accedir que el jutge competent es pronunciï sobre la illegalitat de l'acte municipal.

Em sembla lògic que, quan les competències envaïdes per les corporacions locals amb infracció de llei siguin les de l'Estat, sigui l'Administració de l'Estat qui iniciï el procediment impugnatori de la mateixa manera que ho ha de ser la Generalitat quan les competències envaïdes siguin les seves.

Per acabar, ens referirem a diversos aspectes dels articles 98 i 99, que, com és sabut, afecten els funcionaris amb habilitació de caràcter nacional. Aquí, el nostre Grup no entra en raons de tipus jurídic, i se centra en raons d'oportunitat política. No ens sembla convenient impugnar aquests articles quan el Parlament ha aprovat una proposició de llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats, modificant allò que es regula per a la selecció i la provisió de places d'aquests funcionaris en la Llei de Bases de Règim Local.

El vot favorable del Grup Popular a aquesta Proposició de Llei acredita la veracitat del nostre plantejament pel que fa a no estar d'acord, políticament, amb la regulació legal. Però, com hem dit, no ens sembla oportú plantejar la seva impugnació davant el Tribunal Constitucional.

I ja acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats: tal com he manifestat en començar la meua intervenció, i invocant la tradició parlamentària, sollicitarem votació separada dels articles 2, 5.a), 5.d) i 27.3, que el nostre Grup votarà favorablement quant a la seva impugnació davant el Tribunal Constitucional, i no així la resta dels articles i les disposicions relacionats en el punt 2 de les conclusions del Dictamen número 88 del Consell Consultiu.

Creiem que aquests últims articles, amb l'exclusió de la Disposició addicional quarta, tenen molt poc sentit autònom, però, honestament, no creiem que se'ls pugui considerar inconstitucionals. En tot cas, no està de més recordar, pel que fa referència a la falta de sensibilitat autònoma d'aquests articles, que tots ells van ser votats favorablement per la Minoria Catalana en el Congrés dels Diputats, en virtut del pacte a què van arribar amb el Govern i el Grup parlamentari Socialista que allí li dona suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per intervenir, en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per anunciar que el Grup Socialista votarà en contra de la presentació d'aquest recurs.

A nosaltres ens sorprèn la seguretat —no absent de retòrica— del senyor Víctor Torres i la contundència del Diputat senyor Ribó. La veritat és que nosaltres hem tingut molts més dubtes; no hem fet ús d'un torn en contra perquè ens sembla que és un dret que els Grups que vulguin presentar aquest recurs ho puguin fer, si obtenen el percentatge que es requereix, i ens sembla perfectament legítim que el presentin;

però nosaltres, francament, no veiem amb els mateixos ulls ni el Dictamen ni la Llei, i, a més a més —deixin-m'ho dir d'entrada—, el nostre Grup no creu que es pugui fer una dicotomia maniquea de la política catalana, fent passar per bons aquells qui vulguin defensar l'Estatut presentant aquest recurs i fent passar per dolents o antiautonomistes aquells que hi votin en contra.

Per a nosaltres, hi ha en aquesta argumentació una linealitat que no compartim i, a més a més, trobem en els arguments esgrimits per presentar recurs, considerables contradiccions.

Una primera contradicció es desprèn del fet i del comportament dels diferents grups polítics d'aquest país a Catalunya i al conjunt de l'Estat, a partir del mateix moment en què la Llei va començar a tramitar-se, i també i sobretot, a partir del moment en què la Llei va estar vigent.

La major part dels Grups —per no dir la totalitat dels Grups— han participat, s'han enganxat en la Llei, s'han repenjat en la Llei per retocar-la, modificar-la, introduir-hi esmenes i, finalment, en alguns aspectes, negociar-la i votar-la, i nosaltres creiem que, un cop aprovada la Llei, un cop vigent la Llei, la major part dels Grups també s'hi han enganxat, l'han començat a aplicar i considerem que és un instrument necessari i urgent.

Sense anar més lluny, avui mateix molts de nosaltres hem rebut una amable invitació del Conseller de Governació per assistir a un conjunt de conferències sobre la Llei de Bases de Règim Local, i altres institucions i organismes, en una carrera que jo qualificaria d'insensata opulència, s'han dedicat a glossar la Llei —i en això hi hem participat tots; si més no, l'Associació Catalana de Municipis ens ha dedicat aquest llibret, la Direcció General de Règim Local ens ha dedicat aquest llibret i la Federació de Municipis de Catalunya ens ha dedicat, amablement, aquest llibret. Això vol dir que aquest conjunt d'institucions ha estudiat, analitzat i glossat la Llei per aplicar-la amb la màxima urgència possible; era una llei necessària i ja la tenim, i nosaltres som partidaris d'aplicar-la.

En segon lloc, és una llei —ho han recordat el Diputat senyor Ribó i el Diputat senyor Fernández— negociada. Ben o mal negociada, però aquesta és una altra qüestió. No deixa de ser curiós que el Dictamen del Consell Consultiu detecti la més clara inconstitucionalitat, tot i que és una d'inconstitucionalitat que nosaltres, des del nostre punt de vista, considerem antimunicipalista en l'article 42 i la Disposició addicional quarta, que va ser objecte de pacte entre la Minoria Catalana i el PSOE, entre el Govern català i el Govern de Madrid.

Des del nostre punt de vista, primer pactar i després recórrer és, permeteu-me l'expressió, jugar amb un as a la màniga.

En tercer lloc, nosaltres considerem que la defensa frontal de l'autonomia de Catalunya no pot fer-se a costa i escapçant l'autonomia municipal. Nosaltres considerem que, en tot cas, l'autonomia de Catalunya ha de ser considerada i valorada tenint en compte, també com un element d'aquesta autonomia, el conjunt dels elements que contenen la Constitució i l'Estatut, defensant i donant vigència a l'autonomia local. I nosaltres creiem que el Dictamen, amb tots els respectes pel Consell Consultiu, és un clar exponent de Dictamen fet a petició de part i amb una conseqüent visió parcial de la Llei de Bases que intenta analitzar. No contempla, o contempla marginalment, les disposicions que fan referència a l'autonomia

local, i hi fa referència com de passada i amb afegits.

Tant és així que, des del nostre punt de vista, que naturalment combina arguments de tipus jurídic i arguments de tipus polític, que no sabrien distingir o separar d'una manera tan contundent com ho han fet Diputats que m'han precedit, nosaltres estariem disposats a trobar alguna frontera d'inconstitucionalitat en alguns dels articles : per exemple, el 5.d), el 58, el 65, el 66 i el 98.1, 99.1, 99.2 i 99.3, tot i que —i per això també votarem en contra— nosaltres pensem que amb el recurs podríem polser perdre bous i esquesques, no fos cas que el Tribunal Constitucional trobés anticonstitucional l'esmena basca.

D'altra banda, no compartim el Dictamen del Consell Consultiu pel que fa a l'article 27.3 i, des del nostre punt de vista, i el que és més important, considerem que, en defensa de l'autonomia municipal, són articles innegociables l'article 2 i l'article 5.a). Nosaltres considerem que l'article 2, que estableix un règim genèric i abstracte de competències, fa bé, i ho fa correctament, d'establir un llistat genèric i abstracte de competències, i ens sembla també innegociable que es faci un reglament orgànic de funcionament municipal, i que ho permeti l'article 5.a).

Nosaltres ens preguntàvem i ens hem preguntat seriosament, responent algun dels dubtes que plantejaven els Diputats senyor Ribó i Torres, si la Llei perjudica l'autonomia, i hem arribat a conclusions diferents.

Per a nosaltres, del repàs de l'articulat de la Llei i de les referències que hi fa el Dictamen es desprèn que no hi ha en aquesta Llei perjudicis greus per a l'autonomia de Catalunya. En canvi, nosaltres estem absolutament convençuts que si el Tribunal Constitucional apreciés inconstitucionalitat en els articles 2 i 5, d'acord amb les determinacions del Dictamen, el perjudici per a l'autonomia local seria greu.

Tant és així que el nostre Grup, entre dubtes relatius sobre la constitucionalitat d'alguns preceptes de la Llei i la clara consciència de les limitacions de l'autonomia local, que provocaria un retall als articles 2 i 5, creu que, en darrer terme, no seria tant qüestió de modificar la Llei per ajustar-la a la Constitució com qüestió de modificar la Constitució per salvaguardar l'autonomia local.

Com que el Partit dels Socialistes de Catalunya és partidari de donar una llarga vida a aquesta Constitució i no creiem que se l'hagi de sotmetre a pressions constants, nosaltres, per això, hem estat més aviat partidaris de no presentar el recurs, i, en conseqüència, hi votarem en contra.

No oblidem una última qüestió : els municipis, ara com ara —i la Constitució no ho impedeix pas—, no podem recórrer davant del Tribunal Constitucional, i això deixa, com un article verge que ningú no ha tocat, l'article 60, del qual algun dia n'hauré de parlar, com també de la possibilitat que els municipis puguin presentar recurs davant el Tribunal Constitucional.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per intervenir en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, diversos oradors que m'han precedit

han fet referència al comportament que a Madrid va tenir el Grup parlamentari de Minoria Catalana i al Senat el Grup parlamentari Catalunya al Senat. Jo vull fer una petita situació, una petita descripció objectiva dels fets per tal que no es faci una interpretació interessada de la qüestió.

És cert que existia un projecte de llei presentat pel Govern de l'Estat, que presentava punts de difícil acceptació des del punt de vista autonòmic; és cert que hi havia un oferiment per part del Govern, concretament per part del President del Govern de l'Estat, el Govern central, a efectes de negociar lleis bàsiques —una d'elles era aquesta—; és cert que precisament per la primera raó que deia el Grup parlamentari de Minoria catalana va presentar 184 esmenes, de les quals una és a la totalitat, qüestionant molts dels principis que afectaven l'autonomia de Catalunya, i és cert que existia un detall, que potser per a alguns no té importància —però que crec que la té—, que és 202 Diputats, que garanteixen una majoria absoluta sobrerada dintre la Cambra del Congrés dels Diputats.

De tirar endavant una posició d'oposició estricta, de dura oposició, i no establir un diàleg, de no buscar aquest diàleg, punts importants per a l'autonomia de Catalunya, per al règim local de Catalunya haguessin quedat afectats irreversiblement.

Temes com la competència i la determinació de les matèries dels ajuntaments en conceptes més amplis, temes com que a Catalunya quedi garantida una cosa aconseguida per l'Estatut, però que es qüestionava en el text original del projecte, que és un Pla d'Obres i Serveis únic per a tot Catalunya; temes com una regulació de les diputacions —que discrepo del que ha dit algun orador— que realment, tal com ha quedat en la Llei, es contempla d'una manera que permetrà, a l'organització territorial de Catalunya que farem en aquest Parlament, redefinir-les en un sentit molt més adient al que és l'autonomia de Catalunya; temes com la possibilitat de regulació de les corporacions metropolitanes, com el tema de l'organització territorial en el cas de les comarques, com el tema de segregacions, com el tema de formació municipal de funcionaris, concretament a l'Escola d'Administració Pública.

Bé, tots aquests eren temes que, de mantenir una posició tancada, d'oposició, d'inici i de final per part, en aquest cas, de la Minoria Catalana, que ha estat el que ha sortit aquí, el Grup parlamentari que ha sortit aquí, tots aquests haurien estat temes que s'haurien consolidat i que a hores d'ara ja estarien de manera irreversible en aquesta Llei que avui estem discutint.

Sempre, es va avisar, i concretament el nostre portaveu de Catalunya al Senat ho va dir més d'una vegada, que hi havia un grup d'esmenes, concretament del Grup Socialista, que de tirar endavant podien provocar que l'opinió que es tenia d'aquesta Llei canviés. I, certament, aquest perill, juntament amb aquell grup d'esmenes s'hi va afegir una altra, producte del pacte de legislatura entre el PNV i el Govern central, que va fer que la nostra posició realment canviés en el moment en què es canviava el criteri que havíem mantingut fins aquell moment com a inalterable per part del Govern central, en funció del que havia dit el Tribunal Constitucional en el tema dels secretaris.

Senyores i senyors Diputats, de la mateixa manera que en el Congrés dels Diputats hi havia 202, hi ha 202 Diputats, que garanteixen la rúbrica d'aquest Projecte de Llei i també garanteixen la

paternitat d'aquest Projecte de Llei —a hores d'ara ja Llei— aquí, en aquesta Cambra, hi ha 72 Diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió que avui votaran favorablement la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local. I aquest argument, aquest element és un element essencial que desmunta qualsevol crítica que es vulgui fer en el sentit contrari.

El senyor Ribó qüestionava diferents qüestions : concretament, per què no s'impugnaven tots els apartats del punt 2 i del punt 4 del Dictamen i, d'això, en treia conclusions molt catastrofistes.

Que quedi clar que nosaltres votarem en part, la major part dels articles compresos en el punt segon de la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu i, en canvi, quedem molt tranquils amb els altres articles, perquè, si realment passa tot això que ens deia el senyor Ribó, es podrà posar conflicte de competències, en el seu cas; es podrà interposar recurs d'inconstitucionalitat, en el seu cas, de les lleis que es desenvolupin, que es vagin fent; es podrà, en el cas que nosaltres legislem, legislar amb tranquil·litat. Ja veurem què fa exactament el Govern central en aquests temes.

Per tant, les garanties que les interpretacions del Consell Consultiu pel que fa el punt 4 queden absolutament salvaguardades amb aquests mecanismes que estan previstos constitucionalment.

A nivell de sistemàtica, agrupem els diferents articles, aquests de la conclusió segona, que en part nosaltres votarem favorablement, i ens trobem l'article 2, un article bàsic i essencial.

L'article 25 de la Llei determina les matèries en les quals els municipis poden tenir atribucions, poden tenir competències —les matèries—, l'article 26 determina els serveis mínims que han de tenir els municipis i l'article 2 fa una estranya figura jurídica en la qual es permetrà, a través d'aquest article, que la legislació de l'Estat de manera sectorial, sectorialitzada, vagi en el futur introduint competències en els ens locals totalment al marge de la Comunitat Autònoma.

Diguin-me, senyores i senyors Diputats, si és possible fer una planificació territorial, fer —més ben dit— una organització territorial sense saber exactament quines competències finals tindran els ens locals de Catalunya.

Nosaltres podem aquí buscar fórmules d'organització territorial de Catalunya que l'Estat, mitjançant lleis sectorials, anirà canviant aquesta organització i canviant la *ratio* d'aquesta organització.

L'Estat, en l'apartat 2 de l'article segon, pretén estendre les seves competències en matèria de règim local, atès que s'habilita a si mateix per intervenir en aquesta matèria de règim local cada vegada que dicti una llei de bases sectorial, ignorant que aquestes lleis bàsiques sectorials tenen precisament caràcter sectorial en funció de l'activitat pública que ordenen i en relació amb les clàusules constitucionals específiques, i el fet que no respecti aquestes clàusules el convertiran en un punt d'inconstitucionalitat.

El caràcter realment administratiu i subordinat de les competències locals i l'àmbit de gestió a què queden limitades constitucionalment fan totalment innecessària aquesta divisió entre àmbits sectorials que estableix la Llei de Bases.

El punt segon d'aquesta agrupació d'articles fa referència a

l'autonomia organitzativa dels ens locals : concretament, l'article 5, apartat a), el 20.2 i el 32.2. Aquí s'estableix també una estranya figura jurídica, que és que la normativa que ha de vetllar pel funcionament i l'organització dels ens local ve determinada per la Llei de Bases i pels reglaments orgànics de les corporacions locals ignorant completament la competència que té la Comunitat Autònoma en matèria d'organització i en matèria de funcionament. Moltes vegades el Tribunal Constitucional ha repetit —concretament, per dir una sentència, la del 28 de juliol del 81— que hi ha d'haver un àmbit propi de la Comunitat Autònoma que quedi reservat per fixar aquestes competències també organitzatives i de funcionament.

Malgrat tot, no s'amaga que en aquest tema, hi incideix un element especial, com feia referència precisament el senyor Nadal, com és el tema de l'autonomia dels ens locals, principi que, en la mesura que ve reconegut en el text constitucional, ha de ser sempre respectat pel legislador ordinari, i el que realment passa és que es fa un procés d'intencions en el qual s'intenta dir que el legislador ordinari, en aquest cas la Comunitat Autònoma, no és segur que no respecti aquesta autonomia i que no respecti aquest àmbit i, per tant, millor que quedi garantit per l'Estat, que segur que així estarà garantit.

Això, no es pot deduir del principi d'autonomia només per ser respectat per una llei de l'Estat i presumir que no ho pot fer, com deia ara, una llei de la Comunitat Autònoma.

Altres conceptes que fan referència al punt 2 de la conclusió segona és el règim de béns dels ens locals, concretament l'article 5, apartat d), en el qual fa una remissió a l'article 132 de la Constitució, i diu l'article 132 de la Constitució que, mitjançant una llei bàsica, determinarà el tema de béns. Realment el que diu l'article 132 de la Constitució és que una llei determinarà el que s'ha de fer en relació amb el tema dels béns, i el que és cert és que aquesta Llei tant pot ser de la Comunitat Autònoma com de l'Estat, i, a través d'aquesta interpretació, que ha de ser una llei bàsica, es sustrau això de la Comunitat Autònoma.

Quant al tema que fa referència a les comarques, que també és un dels articles que està inclòs dintre el punt segon d'aquestes conclusions, val a dir que nosaltres entendríem que certament l'article 42 de la Llei seria totalment inconstitucional si no hi hagués precisament la Disposició addicional quarta. En el moment que hi ha la Disposició addicional quarta —que és una excepcionalitat, certament, per a Catalunya—, a partir d'aquest moment per a Catalunya queda salvaguardada i queda garantida aquesta facultat d'organització territorial, i no ens queda afectat pel tema de la inconstitucionalitat que pretén el Consell Consultiu.

Un altre apartat és el que fa referència al sistema de relacions entre els ens locals i les administracions superiors, sigui Generalitat, sigui Estat. Aquí, el que es pretén és ignorar sistemàticament la participació de la Generalitat en comissions, que ha de tenir una presència reconeguda, com més d'una vegada ha dit el Tribunal Constitucional. S'estableix una comissió, la Comissió Nacional de Cooperació, en la qual s'ignora la participació de la Generalitat. És evident que qualsevol esquema racional de l'Estat, qualsevol esquema que vegi que l'Estat ha d'estar estructurat de forma escalonada, ha de preveure la participació de tot tipus de les entitats que hi pertanyen. El principi de cooperació, per exemple, comporta precisament que

aquesta participació dels diferents ens territorials estigui garantida.

Per últim, pel que fa referència al règim dels funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, aquest és un tema que el Consell Consultiu tracta d'una manera molt hàbil, i en què arriba a la conclusió que, precisament per l'excepcionalitat que fan els bascos, es determina i es concreta que aquest tema no és bàsic. En el moment que hi ha una excepció com la dels bascos, és quan queda clar que aquest tema no és bàsic. Aquest raonament que fa el Consell Consultiu nosaltres l'admetem totalment, i també anunciem que votarem a favor de la interposició del recurs, en aquest punt concret.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, tenint en compte la forma una mica complicada com es presenta aquesta votació, jo crec que seria aconsellable de fer una molt breu suspensió, pregant els Il·lustres senyors membres de la Cambra que no es moguin dels seus escons, i prego els portaveus que tinguin la bondat d'acostar-se a aquesta Mesa per decidir la forma de presentar la votació.

(Se suspèn la sessió a dos quarts de set de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts i set minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. En el curs d'aquesta petita suspensió, no tan petita com la Presidència hauria volgut, hem arribat en principi a un acord, no diré total, però quasi total. La forma de votació que proposem i que farem, serà la següent. Primer votar el bloc d'articles i les seves implicacions, proposat pel Grup Popular. Després el proposat per Convergència i Unió i després la resta, el que no ha quedat implicat en aquests dos blocs.

Per tant, anem ara a posar a votació la proposta del Grup Popular que afecta l'article 2, l'article 5 a), amb referència als 20.2 i 32.2, el 5 d) i l'article 27.3. Els qui estiguin d'acord a fer el recurs per a aquests punts, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest bloc ha estat aprovat per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Ara anem al bloc proposat per Convergència i Unió, que són els articles 58, 65, 66, 98.1 apartat tercer, 99.1, 99.2 apartat primer, 99.3 apartat segon i 117. Els qui estiguin a favor d'aquest bloc, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest bloc proposat per Convergència i Unió ha estat aprovat per 78 vots a favor, 30 en contra i 11 abstencions.

I ara anem a sotmetre a votació la resta dels articles en la forma com està proposat en la proposta de resolució que hem sotmès a aquesta Cambra, o sigui, per tant, tal com està contingut en el *Butlletí Oficial* número 65, a la seva pàgina 3095, amb l'exclusió, naturalment, dels blocs que acabem d'aprovar.

Els qui estiguin a favor d'aquest conjunt, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta resta de la proposta ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Per tant com que els que s'han aprovat tenen la suficient majoria queda ja ferma aquesta decisió de la Cambra.

Després d'això... *(El senyor Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, nosaltres voldríem manifestar la nostra protesta per la mecànica seguida en aquesta votació donada l'absència de normativa sobre aquest tema; normativa demandada de fa dos mesos pel nostre Grup en Junta de Portaveus i pel fet que es desfigura en la mateixa proposició de Grups, que no són els proposants, en les votacions, la intenció inicial dels que van fer sol·licitud del dictamen, i per tant demanar aquesta sessió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, constarà en acta la manifestació de l'Il·lustre Diputat senyor Ribó. I, a conseqüència d'haver acabat la nostra tasca avui, s'aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de set de la tarda i dotze minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, 1 Barcelona-3